

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Natura Cosméticos SA (Itapecerica da Serra, Brazylia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Drugą Izbę Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) w dniu 23 listopada 2009 r. w sprawie R 1558/2008-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania; oraz
- obciążenie Natura Cosméticos SA kosztami poniesionymi w postępowaniu przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Natura Cosméticos SA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „NATURAVIVA” dla towarów i usług należących do klas 3, 5 i 44;

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niemiecki znak towarowy „VIVA” dla towarów należących do klasy 3; wspólnotowy znak towarowy „VIVA” dla towarów należących do klasy 3;

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: całkowita odmowa rejestracji zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ze względu na to, że Izba Odwoławcza błędnie uznała, że nie istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2010 r. — Luksemburg przeciwko Komisji

(Sprawa T-109/10)

(2010/C 134/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: C. Schiltz i P. Kinsch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona Wielkiego Księstwa Luksemburga;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące państwo członkowskie domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 10712, wydanej w dniu 23 grudnia 2009 r. i dotyczącej zmniejszenia pomocy przyznanej programowi inicjatywy wspólnotowej Interreg II C „Inondation Rhin-Meuse” (IRMA — ochrona przeciwpowodziowa w rejonie Ren — Moza) w Królestwie Belgii, Republice Federalnej Niemiec, Republice Francuskiej, Wielkim Księstwie Luksemburga oraz Królestwie Niderlandów z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na podstawie decyzji Komisji C(97) 3742 z dnia 18 grudnia 1997 r. (EFRR nr 970010008) w zakresie, w jakim decyzyja ta dotyczy Wielkiego Księstwa Luksemburga.

Skarżące państwo członkowskie opiera swą skargę na dwóch zarzutach.

W swym pierwszym zarzucie twierdzi ono, że jeśli skargi o stwierdzenie nieważności skargi wniesione przez władze niderlandzkie i niemieckie zostaną uwzględnione, rozstrzygnięcie to powinno dotyczyć również Wielkiego Księstwa Luksemburga. Jeśli wydane zostanie orzeczenie, że błędy lub słabości, rzekomo systemowe, jakie zdaniem Komisji zostały wykryte w ramach przeprowadzonego przez nią audytu w odniesieniu do realizacji ww. programu w Niderlandach i Niemczech, w rzeczywistości nie miały miejsca, sama określona w zaskarżonej decyzji podstawa rozumowania okaże się bezzasadna, a wraz z nią — liniowa korekta finansowa, jaka została zastosowana w odniesieniu do projektów realizowanych w Luksemburgu.

Drugi zarzut skargi jest oparty na bezprawności objęcia Wielkiego Księstwa Luksemburga korektą finansową, która jest ewentualnie uzasadniona jedynie w odniesieniu do innych państw członkowskich. Nie stwierdzono żadnego odstępstwa od normy w realizacji tego programu w Wielkiego Księstwa Luksemburga. Okoliczność, że Luksemburg zgodził się na uczestnictwo we wspólnym projekcie wraz z Niemcami, Belgią, Francją i Niderlandami, nie uzasadnia ponoszenia przezeń negatywnych konsekwencji — w postaci korekt finansowych swych własnych projektów — błędów lub słabości, jakie miały zostać wykryte w ramach przeprowadzonego audytu projektów niderlandzkich i niemieckich, i które polegały niemal wyłącznie na rzekomym nieuwzględnieniu przepisów dotyczących postępowania przetargowego. Pomimo zaś tego, że pięć państw członkowskich uczestniczyło w jednym i tym samym programie, ustalanie zasad postępowania przetargowego należy do wyłącznych uprawnień władz krajowych poszczególnych państw członkowskich.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — Insula przeciwko Komisji

(Sprawa T-110/10)

(2010/C 134/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Conseil scientifique international pour le développement des îles (Insula) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: J.-D. Simonet i P. Marsal, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie, że żądanie Komisji zmierzające do uzyskania zwrotu kwoty 84 120 EUR nie jest zasadne, a w konsekwencji — nakazanie Komisji wydania noty kredytowej opiewającej na kwotę 84 120 EUR;
- stwierdzenie, że sprawa, której dotyczy niniejsza skarga, powinna zostać połączona do celów procedury pisemnej i ustnej, ze względu na istniejące między nimi powiązanie, ze sprawą T-366/09;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca w niniejszej skardze opartej na klauzuli arbitrażowej wnosi do Sądu o stwierdzenie, iż nota debetowa z dnia 28 stycznia 2010 r., na mocy której Komisja dochodzi, w następstwie sporządzenia sprawozdania z przeprowadzonego przez OLAF audytu, zwrotu zaliczek wypłaconych skarżącej, jest niezgodna z postanowieniami umowy EL HIERRO (NNE5/2001/950) zawartej w ramach szczegółowego programu badań, rozwoju technologicznego i prezentacji w dziedzinie energetyki, środowiska naturalnego i trwałego rozwoju.

Skarżąca podnosi dwa zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego podważa ona wymagalność wiarytelności dochodzonej przez Komisję w następstwie audytu przeprowadzonego w 2005 r.

W ramach zarzutu drugiego podnosi ona, że Komisja wydając nową notę debetową narusza swe zobowiązania umowne, które nie pozwalają jej, sześć lat po dokonaniu ostatniej płatności na rzecz Insuli i z uwagi na brak zawiadomienia przez nią w terminie przewidzianym w umowie, żądać przedstawienia dodatkowych dowodów.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — Niemcy przeciwko Komisji

(Sprawa T-114/10)

(2010/C 134/69)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele J. Möller, C. Blaschke i adwokat U. Karpenstein)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 10712 z dnia 23 grudnia 2009 r. dotyczącej zmniejszenia kwoty pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) przyznanej programowi inicjatywy wspólnotowej Interreg II/C „Inondation Rhin-Meuse” (IRMA — ochrona przeciwpowodziowa w rejonie Ren — Moza) w Królestwie Belgii, Republice Federalnej Niemiec, Republice Francuskiej, Wielkim Księstwie Luksemburga i w Królestwie Niderlandów na podstawie decyzji Komisji C(97) 3742 z dnia 18 grudnia 1997 r. (EFRR nr 970010008);